

Dit blad verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks behalve des Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5.00; voor de buitensteden franko p. p. f 6.00.
Brieven, Gelden, enz. FRANKO te adresseren aan het Bureau van de Tijd.

WOENSDAG 8 MAART.

Advertentiën van Zes regels en daar beneden worden tegen f 1.00 geplaatst, meer dan Zes regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentiën worden bovendien 35 cents zegelrecht betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

AMSTERDAM, 7 Maart.

Geen vijftien jaren is het geleden dat in Engeland de oude en altijd jeugdige hiërarchie der katholieke Kerk hersteld werd. Het was dus Pius IX, dien God bewaart die een katholieken aartsbisschop te Londen, te Westminster benoemde, en die aartsbisschop was Nikolaas Wiseman. Engeland ontstelde bij die verrijzenis der katholieke Kerk, die, niet sinds drie dagen, maar sinds drie eeuwen door een afvalligen en wulpschen Herodes was veroordeeld geworden. Het engelsche Parlement, had dat graf bezegeld met honderd zegels van vervolgings-edikten. Van alles wat dienstig kon zijn om de Katholieken van de rots van Petrus af te rukken, werd door de politiek niets verzuimd; alles wat dienstig kon zijn om hen tot het engelsche Protestantismus te dwingen, werd door diezelfde politiek met nauwgezetheid aangewend. Dezer dagen was er in het Parlement nog kwestie van zoodanig eene landswet, die elken Engelschman — elken Katholiek — in geldboete sloeg, wanneer hij des Zondags niet in de engelsch-protestantsche kerkdienst tegenwoordig was geweest. Van die wet was er verleden week nog sprake — maar om haar te begraven in den kuil der afgeschafte dwangwetten: Op de stem van Pius IX verrees dus de kerkelijke hiërarchie, en het engelsch Parlement, deels uit eigen beweging, deels gedreven en geslingerd door eene algemeen woedende volksbeweging, die geheel Engeland deed opstuiven, nam een nieuwen politieken maatregel. Met eene groote meerderheid van stemmen werd vastgesteld dat de katholieke bisschop, die den naam van een engelschen bisschopszetel zou durven aannemen, tot eene geldboete van 100 pond sterl. zou veroordeeld worden. Sinds dien dag zijn er nog geen vijftien jaren verloopden, en ziet de eerste van die bisschoppen, de kardinaal-aartsbisschop Wiseman sterft, en geheel Londen, ja geheel Engeland met zijne dag- en weekbladen is, andermaal in beweging, maar dezen keer om hulde en eerbied, althans erkenning en deelneming te laten wedervaren aan dien kardinaal, den eersten dien Londen sinds het jaar 1558 ten grave zag dragen. Londen en het overige Engeland hebben sinds dien tijd met eigen oogen en ooren, en van nabij kunnen zien en hooren dat de liefde voor Rome, deszelfs Paus en Kerk niet verflauwt, veel minder nog de ware en warme liefde voor het vaderland en zijn schepter en zijne heerlijke instellingen uitdooft. De heilige zalving, die de moederkerk van al onze voorouders tot aan den ongelukkigen Luther over hare bisschoppen uitstort, maakt het hun ten pligt om op de eerste plaats al hunne zorgen aan den naaste, aan den landgenoot te wijden.

De katholieke bisschop, die door de Kerk gewijd wordt, zal op zijne heurt aan, al zijne broeders van het vaderland al de schatten van zijn geest en verstand toewijden, zijne kundigheden, wetenschappen en ondervinding, en niet minder al de schatten van een vaderlijk hart, liefde, medelijden en hulpvaardigheid, die zelfs voor geens zelfopoffering terug deinst.

Dat, alles heeft de onsterfelijke Wiseman gedaan op eene wijze en op eene hoogte, in evenredigheid met zijn hoogerwaardig kerkambt.

Als wetenschappelijk man is kardinaal Wiseman door geheel de beschaafde wereld bekend, beroemd en geprezen. Daarover, niet te weiden zou hier meer dan overtollig zijn; wij zullen alleen in herinnering brengen dat Englands eerste kardinaal, onze tijdgenoot, in alle vakken van menscheleke wetenschappen, te huis was. Dat hij de Godgeleerdheid en al hare vakken meester was begrijpt een ieder, te meer als hij bedenken wil dat Wiseman, al vóór dertig jaren hoogleeraar in de theologie, was aan de universiteit van Rome. Maar ook het gebied van andere wetenschappen was hem eigen, en hij kon er zich zoo vrij op bewegen dat zelfs diegenen, die slechts een enkel dier bijzondere vakken ter beoefening gekozen hadden, nog bij Wiseman ter leer gingen. Altijd werd bevonden dat die kardinaal in alle vakken was een wise man. Natuurkunde, taalkunde en volkenkunde hebben in Wiseman reeds vóór 25 jaren den schrij-

ver van het beroemde werk bewonderd en begroet dat de meesten onzer in vertaling gelezen en bestudeerd hebben: *Redevoering over het verband tusschen de wetenschap en de geopenbaarde godsdienst*. Archeologie en architectuur, beeldhouwkunst en schilderkunst vonden in Wiseman doorzicht van oordeel en kunstmaak. Wanneer hij er het woord over voerde snelde het puik van Englands geleerden naar zijne voorlezingen. Hoe groot Londen's leerzalen ook zijn, altijd waren zij te klein voor de uitgelezen schaar, die, zonder onderscheid van godsdienst, hem leergierig kwam hooren. In alle waarheid kon en moest onlangs de gevierde redenaar in zijne voorlezing, gehouden in het *royal institution* te Londen, zeggen, terwijl hij om verschooning bad: „ik waag het te spreken over vraagstukken der wetenschap, ten aanhoore eener vergadering van mannen, die als beoefenaren en bevorderaren der wetenschappen door de gansche beschaafde wereld met eere en roem bekend staan.” Inderdaad Wiseman sprak over het verband van wetenschappen; waarmede? met de beeldende kunsten, zoowel bouwkunst, als beeldhouwkunst en schilderkunst. En waren het alleen eenige kunstliefhebbers, die hem over kunst kwamen hooren? Neen.

Hij ging „spreken over kunst in de tegenwoordigheid van kunstenaars, wier namen, alhoewel niet zoo wijd en zijd genoemd — om reden dat schilderstukken en marmerbeelden zich minder gemakkelijk dan boeken laten mededeelen en vervoeren — in hun vaderland eene uitstekende plaats bekleeden, en die aan het hoofd staan van hun zoo hoog te eeren beroep.” Hij sprak en de toejuichingen der toehoorders weergalmden de volgende dagen in Englands dagbladen, van welke kleur ook. Die liefde en kennis der beeldende kunsten had de kardinaal zich te Rome, de hoofdstad van alle kunsten en wetenschappen, eigen gemaakt. Het zij ons hieromtrent geoorloofd eene bijzonderheid mede te deelen, die wij vóór twee jaren uit den mond van Wiseman zelve het genoegen hadden te vernemen. Het zou kunnen gebeuren dat deze belangrijke omstandigheid onbekend bleef.

Te Rome zijnde, zag Wiseman een portret van den Paus Bonifacius VIII. Dat portret, door een tijdgenoot des Pausen vervaardigd, schéen Wiseman toe een meesterstuk te zijn van diepe, ziekundige uitdrukking. Nu weet men dat de geschiedschrijvers een alles behalve vleijend beeld van dien Paus in de wereldgeschiedenis ophangen. Dat minder gunstig oordeel over Bonifacius VIII was dan ook algemeen. En desniettemin zeide Wiseman bij het beschouwen van dat portret, tot zich zelve: „Als dit portret de ware, getrouwe beeldtenis van dien Paus is, dan is de geschiedenis die men van hem geeft, onwaar en ontroef.” Daarop gaat hij de boekeryen van Rome doorzoeken, raadpleegt de eerste authentieke stukken, en vindt onloochenbare stukken en bewijzen, die hem in staat stellen om weldra met eene geheel nieuwe, en toch ware levensgeschiedenis op te treden, die dien Paus in een geheel ander en gunstig daglicht stelt.

Een maand of wat is het slechts geleden, toen hij, als ware zoon van Engeland, bij het vaderlandsche feest van Shakspeare eene voorlezing over dat genie zou houden, maar helaas! door een doodelijke ziekte verhinderd werd. Het vorige jaar hebben alle groote engelsche bladen, waaronder de *Times*, eene andere zijner voorlezingen aan Europa medegedeeld.

Aan de vele levensbeschrijvers van kardinaal Wiseman laten wij over al het goede aan te toonen, al de kerken, al de gestichten, van liefdadigheid, van onderwijs, van gebed op te sommen, die gedurende het episkopaat van den grooten kardinaal aan aanzijn kregen. Wij spreken niet eens van zijn in hoogen mate stichtend dood. Wij vestigen nog slechts een blik op zijn begrafenis, in zoo verre ons ook hierdoor de toestand van Engeland meer bijzonder wordt blootgelegd.

Gedurende de dagen dat het lichaam met de indrukwekkende plegtigheid, die onze heilige godsdienst uitsluitend eigen is, in de kapel rustte, was voortdurend alle ruimte ingenomen door eene menigte, die weleer, of in de kerken, of in de zalen der voorlezingen toestroomden. Duizenden hebben hem daar gezien in het bisschoppelijke

gewaad van den kardinaal, met geheel andere gevoelens dan wel vóór 15 jaren. De dag der begrafenis was gekomen, de heilige dienst had plaats in de voorloepige Kathedraal Sint Maria van Moorsfield. De geheele kerk was in rouwfloers gehuld, zoowel de kolommen met schacht en kapiteel als de muren en de altaren, zelfs de vensters waren met zwarte sluijers bedekt, en ter nauwernood kon een zwakke en gebroken lichtstraal tot de treurende gewelven, tot in het midden van het schip doordringen. Daar stond de katafalk van honderd brandende kaarsen omgeven, die haar flickerend, altijd bewegend licht over de baar verspreidden, en de stralen van den gouden myter en staf in elks blikken deden schitteren. Dit zij gezegd om onzen lezers een denkbeeld te geven van den diepen indruk, dien deze treurige plegtigheid op de gemoederen ook van de niet-Katholieken moet gemaakt hebben. Als wijer nog een woord bijvoegen, dan is het om hun doen te begrijpen dat de door allen geëerde prelaat ook nog, als het ware na zijn dood in menig hart zal leven en spreken.

Omstreeks 10 ure werden de personen, die een toegangsbiljet hadden kunnen verwerven, in de kerk toegelaten. Voor de leden van het korps diplomatiek was eene tribune opgeslagen. Volgens de *International*, aan welk blad wij bij voorkeur deze bijzonderheden ontleenen, zag men er den prins de la Tour de Auvèrgne, den ambassadeur van Oostenrijk, de vertegenwoordigers van België, van Spanje, van Italië enz. De Koningin Maria Amelia, weduwe van Lodewijk Filips, had zich laten vertegenwoordigen door den graaf de Chabannes. De engelsche katholieke aristocratie, en een groot getal leden van het Parlement, van de balie, van den koophandel, en vreemdelingen van hoogen rang, zoo zegt genoemd blad verder, hebben het zich tot eene eerzaak gerekend, hunne laatste hulde aan dezen prins der Kerk te bewijzen.

Mgr Morris beklom het altaar om het heilig misoffer op te dragen, en langzaam en plegtig werd het onvergelyklijk gregoriaansch *Requiem* uit bedroefde harten biddend gezongen, en scheen als een doffe stem, die naar barmhartigheid zucht, tusschen al dat rouwfloers weg te sterven. Onbeschrijfbaar indrukwekkend moet het oogenblik geweest zijn, waarop het getal van lichten rondom het geëerbiedigde lijk toenam, totdat de vijfhonderd priesters allen hun lijkaars hadden ontstoken. Men stelde zich voor die stroomen lichts, die over de witte alben, koorkappen, stolaas, gouden mijters en zilveren bisschopsstaven — want zestien prelaten waren in pontifikaal gewaad tegenwoordig — weërkaatsend schitteren, en dan in dat oogenblik die gansche priesterschaar te zien nederknielen, en den goddelijken treurzang *Dies irae* door hen te hooren aanstemmen. Zelfs de *Times* getuigt dat op dien dag dat plegtig koraalgezang gezongen is, zoo als het nooit of nimmer op Englands bodem gehoord werd.

De lijkrede werd gehouden door Mgr Manning; de Kerkdienst duurde tot 2 ure 's namiddags. Het kerkhof van Kensal Green waar de doorluchtige afgestorvene zou rusten, ligt op een afstand van 7 mijlen, en overal langs dien langen weg stond eene dichte menigte toeschouwers, die wij overal hoorden gewagen, „zegt de *International*, „van 's mans wetenschap, liefde, en verdiensten.” In de wijk Marylebone waren zelfs tal van menschen tot op de daken der huizen gekomen. 3000 politie-agenten waren langs den weg geschaard om ongelukken voor te komen. Omstreeks 12 ure verdrong zich in de nabijheid van het kerkhof een massa volks, die zeker niet minder dan 80,000 menschen beliep. En die ontzaggelijke menigte, niet tegenstaande het slechte weder, is daar de aankomst van den lijkstoet blijven afwachten, die twee mijlen lang was.

Zonder de gewone rouwrijtuigen in aanmerking te nemen, heeft men voor den lijkwagen meer dan zestig met vier paarden bespannene rouwkoetsen geteld. De lijkwagen zelf werd getrokken door zes paarden. Dan volgde het rijtuig van den hooggevierden overleden, daarna dat van de ex-Koningin Maria-Amelia, en daarna de ekwipaadjes van ambassadeurs, van bloedverwanten en vrienden. Het was eerst ten zes ure dat

kerk hof bereikte, om er een man ten grave te zien dalen, wiens aandenken in aller harten bewaard blijft, wiens nagedachtenis niet sterft; want hij is eene glorie van het engelsche vaderland en van de katholieke Moederkerk. Zoo plegtig eene begrafenis, zeggende engelsche bladen, heeft in Engeland sinds Wellington niet meer plaats gehad.

Zoo werd in den persoon van Nikolaas Wæman door Engeland het herstel der katholieke hiërarchie ontvangen in het jaar 1850, en zoo werd die eerste kardinaal-aartsbisschop gehuldigd in het jaar 1865. Hem zij eere! Hij ruste in vrede!

Ook de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft, als staatsligchaam, den rouw aangenomen, zoodat alle stukken van de Kamer uitgaande, met rouwranden zijn voorzien.

De prijzen van het Vee, besteed ter markt van gisteren, waren als volgt: Runderen, wegende 650 w , 1ste kwal. $\text{f} 230$, 2de kwal. $\text{f} 200$; idem weg. 600 w 1ste kwal. $\text{f} 210$, 2de kwal. $\text{f} 180$; idem weg. 550 w 1ste kwal. $\text{f} 200$, 2de kwal. $\text{f} 160$. Melk- en Kalkkoeijen $\text{f} 50$ à $\text{f} 100$. Schapen $\text{f} 20$ à 28 . Varkens 42 à 46 Ct. per Ned. w .

Z. M. heeft benoemd: tot rektor magnificus der utrechtse hooogeschool, voor het akademiejaar 1865 - 1866, mr. J. A. Rempt, tot p. n. s. v. kantonr. te Oosterhout, mr. W. J. G. baron van Oudeeet, tot Oudenzel; tot direkt. van het postkantoor te Oudenbosch, A. B. Wilkens; Bruumen, J. P. Halberstadt; Ophitichem, P. T. de Ridder; Haarlemmermeer, jhr. H. A. van Forrest, Noordwijk, G. J. C. Bodde; Maarssen, J. R. Krudop; Veendam, A. W. de Ridder; Dragten, H. K. de Jonge; Zwartsluis, W. C. M. Suijders en Hoogeveen, A. M. A. de Roy.

T W E E D E K A M E R.

Zitting van Maandag 6 Maart.

In deze zitting heeft de voorzitter medegedeeld, dat hij naar aanleiding van het op Zaterdag genomen besluit bij den Koning gehoor voor de Kamer had aangevraagd, en dat hij, door tusschenkomst van den minister van Staat, direktur van het kabinet des Konings, vernomen had dat Zijne Majesteit door eenige lichte ongesteldheid verhinderd werd de Kamer terstond te ontvangen; hopende hij echter dat dit binnen weinige dagen het geval zou kunnen zijn.

Onder de in deze zitting ingekomen stukken behooren: 1. vanwege den minister van Financien nadere stukken behorende bij het wetsontwerp tot goedkeuring van het gesloten verdrag betreffende de suikerbelasting; 2. vanwege den Minister van Koloniën een missive ten geleide van den exemplaar der in Indië uitgekomen dagbladen waarin gecrimineerde artikelen van Roorda van Eysinga voorkwamen;

3. adressen van de heeren mr. C. Diemont en Ph. Roesgen van Floss, verzoekende bij de keuze van een kommissiegriffier der Kamer in aanmerking te komen.

Aan de Kamer is medegedeeld:

1. dat de afdelingen hebben benoemd tot rapporteurs voor het wetsontwerp betreffende het regt op het zegel de heeren Blom, van Eck, van Bosse, van Limburg Brouwer en Viruly Verbrugge; en

2. dat de kommissie voor de verzoekschriften tot haren voorzitter gekozen had den heer Gulje.

De heer van Bosse heeft namens de kommissie, belast met het ontzeken der begrooting voor nederlandsch Indië voor 1863, en der inlichtingen van regeringswege ontvangen op het verslag der Kamer, uitgebragt op de begrooting voor 1861, dienaangaande rapport gedaan; over de daarbij voorgestelde knippen zal nader worden beslist.

De Kamer heeft behandeld het wetsontwerp tot nalere regeling van het koloniaal batig slot van 1862. Aan de algemeene beraadslaging namen deel de heeren van Goltstein, Rochussen, Godefroi, van Bosse, Mijer, van der Linden, Blussé van Oud-Alblas en de minister van Koloniën.

Daarna werden de onderwerpen der onderscheiden paragrafen van het Voorloopig Verslag behandeld;

1. Over het nieuw ingevoerde stelsel van maandelijksche koffijverwijningen spraken de heeren van Bosse, Blom, Rochussen, Blussé van Oud-Alblas en de minister van Koloniën. Daarna werd de beraadslaging over dit onderwerp gesloten.

Over de onderwerpen der tweede en vierde paragrafen (de verzekering der hierwaarts overgevoerde goederenprodukten en de belooning aan den rijksbouwmeester), werd geen discussie gehouden, over dat der derde paragraaf (goevernements-induïstriën) werden het woord de heer Mijer en de minister van Koloniën, en over dat der vijfde (telegrafielinie tusschen Batavia en Singapore) de heer W. van Goltstein en de minister van Koloniën.

Na de goedkeuring van het eenig artikel en de beweegredenen werd het wetsontwerp met algemeene stemmen aangenomen.

GRAVENHAGE, 6 Maart. Men wil weten dat gisteren avond alhier van Z. M. den Keizer aller Russen de dispensatie is ontvangen, waarbij Z. M. ten opzichte der te aardebestelling van wijlen H. M. de Koningin-Moeder aan het nederlandsche Hof dienaangaande de vrije beschikking geeft.

Tegen de begrafenis in de grieksche kapel te Amsterdam in het stadhuis onoverkomelijke bezwaren gerezen zijn, hoofdzakelijk voortkomende uit de konstruktie van beddeeld gebouwen die het maken van een grafkelder daarvoor hoogst onmogelijk, zoo al niet ondoenlijk maakt.

Men gerucht wil, dat de ter aarde bestelling van H. Moede Koningin-Moeder door Z. K. H. Grootvorst Konstantijn van Rusland zou worden bijgewoond, alsmede door prins Orloff, buitengevoon gezant en ge-

voorzagend minister van den Keizer aller Russen en hofmeester van België en door baron de Bulberg, ambassadeur bij het hof der Tsaerijen.

In de republiek is aangekomen de hofmeester van den Keizer aller Russen, belast met overbrengen van rouwbeklag, en prins Troubetzky en gevolg, attaché bij de russische legatie.

De telegraaf meldt heden het volgende.

PARIJS, 6 Maart. Het ontwerp-adres van den Senaat is heden in den Senaat voorgelezen. Het is een weêrklank van de troonrede. Het juicht de maatregelen nopens het binnenlandsch bestuur toe. Daar waar het ontwerp spreekt van de betrekkingen tusschen den Staat en de Kerk wordt gezegd, dat Frankrijk de wet van 1802 niet zal laten vervallen, die een hinderpaal is tegen mogelijke misbruiken. Het ontwerp keurt voorts de buitenlandsche politiek der regering goed. De konventie van 15 September is bestemd om op nieuw het koninkrijk Italië en de onafhankelijkheid van het pausschap te bevestigen. Het ontwerp geeft de hoop te kennen, dat het nieuwe meksikaansche keizerrijk op hechte grondslagen zal gevestigd zijn. Welke gewigtigen kwestien ook hangende blijven, aldus leest men in het ontwerp, Frankrijk hoopt dat Keizer Maximiliaan ze zal weten op te lossen door krachtige en spoedige besluiten, en Frankrijk zal door zijne soldaten, die weldra uit Mexiko in het vaderland teruggekeerd zullen zijn, vernemen, dat de regering van Keizer Maximiliaan over zijn volk voortaan beschermd zal worden door de vaander orde.

Daar waar het adres spreekt van de woorden des Keizers: de tempel des oorlogs zal gesloten worden, zegt het adres: de vrede zal voortaan de politiek van de toekomst zijn. Laat ons eendrachtelijk dezen duurzamen vrede vruchtbaar maken.

De discussiën over het adres zijn bepaald op aanstaanden Donderdag.

7 Maart. De *Moniteur* meldt de benoeming van den heer Montholon tot minister van Frankrijk te Washington, in plaats van den heer Châteaurenard; die op zijn verzoek op non-aktiviteit is gesteld, en die van den heer Dano tot minister van Frankrijk te Mexiko.

Het officiële blad maakt voorts de voornaamste punten bekend van het ontwerp van wet op het lager onderwijs, dat, na beraadslaging over eenige belangrijke vraagstukken, door het rapport van den minister Dufaure sprake gebracht, aan den raad van staats is gezonden. Het ontwerp berust niet op de grondslagen door dien minister ontwikkeld, maar diens rapport moest openbaar gemaakt worden, als bevattende de uitdrukking van 's ministers persoonlijk gevoelen over deze gewigtige aangelegenheid, benevens vele inlichtingen.

LONDEN, 7 Maart. De vergadering van den adel in het russische goevernement Pskoff, bijeengekomen met gelijke bedoeling als die van het goevernement Moskou, zal bij den Keizer aanzoek doen om de bijeenroeping van een landsvertegenwoordiging.

TURIJN, 6 Maart. De zitting der Tweede Kamer is heden tot Woensdag verdaagd.

De generaal Pinelli is overleden. De dagbladen van Milaan spreken van festiviteiten bij gelegenheid van de komst des Konings in die stad en van de uitmuntende ontvangst, die Z. M. daar te beurt is gevallen.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 5 Maart. Men verzekert dat het goevernement zich ernstig bezig houdt met den toestand, waarin Mexiko zich thans bevindt. De verantwoordelijkheid van Frankrijk achtte men daarbij betrokken. De ministers zouden deswege aan den Keizer hunne opmerkingen gemaakt hebben en deze zou vastbesloten zijn Mexiko tegen alle gebeurlijkheden te beschermen, en den troon te handhaven, die Frankrijk ten koste van zijn bloed daar heeft gevestigd, en die van allerlei gevaren was omringd.

De voortdurende ongesteldheid van den heer de Morny brengt de regering in groote verlegenheid. Naar men wil zou de Keizer de groote taak in het Wetgevend Ligchaam niet aan den vice-president, de heer Schneider, durven toevertrouwen, en dien ten gevolge het plan bestaan om bij een speciaal dekreet, den heer de Viutry tot president te benoemen, tot zo lang de Morny hersteld zal zijn. Een der bladen meent dat de onderscheiding, welke in den laatsten tijd den heer Schneider van den kant des Keizers is te beurt gevallen, als een soort van vergoeding moet worden beschouwd, voor de vernedering welke hem door de benoeming van den heer de Viutry zal worden aangedaan.

Men meldt het overlijden van zekere dame, die den ouderdom van honderd zeven jaar bereikte. Zij was te Saint-Dizier geboren, en overleed te Versailles, waarheen zij zich, toen zij weduwe geworden was, had

begeven. Zij genoot van een maatschappij van levensverzekering een jaarlijksche lijfrente van 4000 franken, waartoe zij in 1822 een kapitaal van 30,000 franken gestort had. De geheele som gedurende haar leven aan haar uitgekeerd, bedroeg ongeveer 170,000 franken.

Het *Mémorial Diplomatique* zegt den 2e dezer door de ambassadeurs van Oostenrijk en Pruisen alhier, namens hunne goevernements, een schriftelijk aanzoek is gedaan, strekkende om van Frankrijk de erkenning van de tegenwoordige gesteldheid der Elbe-hertogdommen voorloopig, en tot aan de vestiging eener definitive regering in die gewesten, te verwerven.

Het aanzoek der beide groote mogendheden van Duitschland behelst volgens genoemd blad de drie volgende punten: 1° dat eene vlag met drie kleuren, blaauw, wit en rood, en met een bijzonder teeken ter vermijding van verwarring met de zweedsche en de mecklenburgsche vlag, erkend worde als vlag van Sleeswijk-Holstein; 2° dat de Elbe-hertogdommen worden behandeld op gelijken voet als toen zij onder het bestuur van Denemarken stonden, wat betreft handelszaken en andere betrekkingen tusschen de wederzijdsche ingezetenen; 3° dat de bestaande verordeningen op het verkeer tusschen Frankrijk en de hertogdommen verklaard worden van kracht te blijven tot dat het vraagstuk der soevereiniteit over Sleeswijk-Holstein beslist en geregeld zal zijn.

Het antwoord van het fransche goevernement op dat driedelige aanzoek is nog niet officieel bekend; doch het blad gelooft dat het door het kabinet der Tuileriën zonder eenig bezwaar worden ingewilligd.

Den 22^e Februarij stierf te Langenthal de 84jarige Joseph Jost, voormalig soldaat bij het regiment Zwitsers van Lodewijk XVI, die bij het bestormen der Tuileriën door het volk, ten jare 1792, als 12 jarig tambour, tot de weinige Zwitsers behoorde, welke den dood ontkwamen. In latere jaren was hij opzigter bij het Leeuwenmonument te Lucern, dat ter verbeuging van die bloedige gebeurtenis in eene rots uitgebeiteld is.

De *Moniteur* bevat een bericht uit Hongkong, waarin wordt gemeld dat de bewoners van Honan, die tot dusverre de regering groots diensten hebben bewezen in den opstand der Taipings, thans zelfver naar de wapenen hebben gegrepen, en aangevoerd worden door een in ongenade gevallen generaal, Tschenn-Kao-Schwei. De regering van genoemde stad heeft bereids 10,000 pond kruid en een aantal wapenen van europesche kooplieden gekocht. In de overige provincien en met name in Kanton en Schanghai worden thans rustiger. In de europesche kolonie te Shanghai was vóór korten tijd veel spraak van het oprigten van een engelsch opper-tribunaal, zoo als dit reeds te Hongkong bestaat. Sir Edward Hornby zou tot president benoemd worden.

ENGLAND.

LONDEN, 5 Maart. Men wil hier weten dat Mgr. Clifford, katholiek bisschop van Clifton, binnen kort tot de waardigheid van kardinaal zal worden verheven en dat Mgr. Errington benoemd zal worden tot aartsbisschop van Westminster.

Toen Mgr. Manning aan den H. Vader het bericht bragt dat hij door den telegraaf naar Londen op ontboden, en dat op het herstel van Mgr. Wiseman alle hoop verloren was, hief de Paus zijne handen en oogen ten hemel, en zeide: "Het is na den dood van den aartsbisschop van Keulen weder een harde slag voor mij. De laatste was vóór Pruisen even als de kardinaal Wiseman voor Engeland van onschatbare waarde, vooral op dit oogenblik, doch dat Gods wil geschiedel!" Deze woorden van den H. Vader, welke in de lijkrede op Mgr. Wiseman door Mgr. Manning werden medegedeeld, bragten op de geloovigen een diepen indruk te weeg.

Ondanks de talrijke nederlagen door de gekonfedeereerden in Noord-Amerika in den jongsten tijd geleden, wanhoopt het Zuiden, naar het schijnt, nog niet, want de zuiderdagbladen verwachten dat Sherman voor zijne vernietigende gestraft zal worden. Volgens sommigen dier organen zou generaal Lee 20,000 man van zijn leger hebben afgezonden om het korps van Beauregard te versterken; en verklaard hebben, dat hij, in weêrwil van deze aanmerkelijke verzwakking zijner eigene krijgsmacht, zich sterk maakte elken aanval van Grant op zijne versterkingen voor Petersburg en Richmond te weerstaan.

De *Lévant Herald* bevat het verhaal van een hevigen brand, die den 20e Februarij te Konstantinopel heeft plaats gehad. De vlam brak des nachts het eerst uit in het klooster van St. Benedictus, in Galata; en verspreide zich van daar met eene buitengewone snelheid langs de houten huizen. Aan het kloostergebouw was een hooge steenen muur, waartegen de ter hulp gesnelde manschappen met vier brandspuiten zich posteerden, om tegen het vuur beveiligd te zijn. Die muur stortte in, met het gevolg dat de manschappen met de spuiten en de daarbij aanwezige onstandaards allen onder het puur bedruven raakten. Oogenblikkelijk het vasten van andere gebouwen werden verschillende personen in den

